

РЕШЕНИЕ

№ 946

гр. София, 01.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 02.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7597** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК, вр. чл. 27, ал. 4 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАКДС).

Образувано е по жалба от „С. 2.” Е., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е непроизнасяне на директора на А. „М.” по подадена жалба от търговското дружество срещу решение № С47-0361/21.04.2010 г. на началника на Митница Столична, с което е отказано възстановяване на акциз в размер на 30 400 лв. на „С. 2.” Е.. По подробно изложени в жалбата мотиви се претендира незаконосъобразност на отказа за произнасяне на решаващия административен орган. Иска се отмяната му. Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на А. „М.” оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното: На 12.02.2010 г. от „С. 2.” Е. с ЕАД № 10BG005800A0005110/12.02.2010 г. е оформен митнически режим износ за Република С на употребяван пътнически автомобил Мерцедес CL65AMG, шаси № WDD216379D015937

с мощност на двигателя 450 KW/DIN, първоначална регистрация 17.02.2008 г. Вследствие на извършените действия и на основание чл. 23, ал. 1 от ППЗАкДС, вр. чл. 26, ал. 1 от ЗАкДС от дружеството износител е подадено искане, вх. № С47-0361/19.02.2010 г. за възстановяване на акциз в общ размер на 30400 лв. за посочения пътнически автомобил. На основание чл. 24, ал. 1 от ППЗАкДС от служители в отдел „Акцизи” на Митница Столична е извършена проверка за изпълнение на изискванията за възстановяване на акциз, за което е съставен протокол № С47-0361/21.04.2010 г. Видно от направените констатации автомобилът е придобит чрез внос от Г през 2008 г. от „Пиреос Лизинг Б” ЕАД и е въведен на територията на Република Б. В Митница С. „Пиреос Лизинг Б” ЕАД е подало акцизна декларация за автомобили с вх. № BG005000/1836/01.07.2008 г. за автомобила като нов такъв, с която е начислен и заплатен акциз в размер на 30400 лв. в установения за това срок. Впоследствие, чрез сделка в страната, „Кар Груп” Е. е придобило посочения автомобил от „Пиреос Лизинг Б” ЕАД с фактура № */30.06.2008 г. С фактура № */30.06.2009 г. „С. 2.” Е. придобива автомобила от „Кар Груп” Е. чрез сделка в страната. С фактури №№ */24.06.2009 г. и */01.07.2009 г. „Би Ес 80” Е. придобива автомобила от „С. 2.” Е. чрез сделка в страната. „С. 2.” Е. повторно придобива посочения автомобил от „Би Ес 80” Е. с фактура № */20.11.2009 г. чрез сделка в страната. В хода на административното производство е била направена и справка в системата БИМИС, като е установено, че движението на ЕАД № 10BG005800A0005110/12.02.2010 г. е оформен митнически режим износ за Република С на употребяван пътнически автомобил Мерцедес CL65AMG, шаси № WDD216379D015937 с мощност на двигателя 450 KW/DIN, първоначална регистрация 17.02.2008 г. е на етап – износът осъществен. От страна на „С. 2.” Е. са подадени две искания за възстановяване на акциз – с 47-0361/19.02.2010 г. и С 47-0361/08.04.2010 г. С решение № С47-0361/21.04.2010 г. на началника на Митница Столична е отказано възстановяване на акциз в размер на 30 400 лв. на „С. 2.” Е.. В съответствие с чл. 27, ал. 4 от ЗАкДС решението е обжалвано по административен ред пред директора на А. „М.”, като решаващият административен орган не се е произнесъл в срока по чл. 27, ал. 4 от ЗАкДС. Като доказателство по спора е представено и решение № 616/13.07.2010 г. на директора на А. „М.”, с което е оставил без уважение жалбата на „С. 2.” Е.. Решаващият административен орган е възприел напълно мотивите, изложени от началника на Митница Столична, че автомобилите не са акцизна стока, поради което не са изпълнени условията за възстановяване на акциза, което право е налице, когато е извършен

износ само на акцизни стоки.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 27, ал. 4 от ЗАкДС, вр. чл. 156 и сл. от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима. По същество, същата е неоснователна.

С оглед приложимата съобразно чл. 27, ал. 4 от ЗАкДС разпоредба на чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт (в процесния случай решението на директора на А. „М.“), като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. С оглед съдържащото се в жалбата оплакване за нищожност на обжалвания административен акт, съдът дължи преценка относно същото. Действително, в срока по чл. 27, ал. 4 от ЗАкДС не е налице произнасяне на решаващия административен орган по отношение на подадената жалба срещу решението за отказ за възстановяване на акциз на началника на Митница Столична. При наличието на подобна хипотеза е приложим чл. 27, ал. 4, изр. 2 от ЗАкДС, съгласно който произнасянето в този срок се смята за потвърждение изцяло на решението в обжалваната част. Предвид това не се споделя оплакването за нищожност на административния акт.

По същество жалбата е неоснователна. Спор между страните по отношение на фактите с оглед на чл. 26, ал. 1 от ЗАкДС не съществува и с оглед приложимия чл. 26, ал. 1 от ЗАкДС те са правилно установени от решаващия административен орган. Не се спори между страните, а и това е видно от представените по делото доказателства, че автомобилът е придобит от Г чрез внос през 2008 г. от „Пиреос Лизинг Б” ЕАД и е въведен на територията на Република Б. В Митница С. „Пиреос Лизинг Б” ЕАД е подало акцизна декларация за автомобили с вх. № BG005000/1836/01.07.2008 г. за автомобила като нов такъв, с която е начислен и заплатен акциз в размер на 30400 лв. в установения за това срок. Впоследствие, чрез сделка в страната, „Кар Груп” Е. е придобило посочения автомобил от „Пиреос Лизинг Б” ЕАД с фактура № */30.06.2008 г. С фактура № */30.06.2009 г. „С. 2.” Е. придобива автомобила от „Кар Груп” Е. чрез сделка в страната. С фактури №№ */24.06.2009 г. и */01.07.2009 г. „Би Ес 80” Е. придобива автомобила от „С. 2.” Е. чрез сделка в страната. „С. 2.” Е. повторно придобива посочения автомобил от „Би Ес 80” Е. с фактура № */20.11.2009 г. чрез сделка в страната. В хода на

административното производство е била направена и справка в системата БИМИС, като е установено, че движението на ЕАД № 10BG005800A0005110/12.02.2010 г. е оформен митнически режим износ за Република С на употребяван пътнически автомобил Мерцедес CL65AMG, шаси № WDD216379D015937 с мощност на двигателя 450 KW/DIN, първоначална регистрация 17.02.2008 г е на етап – износът осъществен. Не се спори също така и относно обстоятелството на реално внасяне на акциза, като същият е заплатен от „Пиреос Лизинг Б” ЕАД при въвеждането му на територията на Република Б от Г. Спорът между страните е правен и същият е относно наличието на право за възстановяване на акциз, което да принадлежи на „С. 2.” Е.. Оплакванията, съдържащи се в жалбата са неоснователни. Видно от представените по делото доказателства е подадено искане за възстановяване на акциз от страна на лице, което не е заплатило същия, като същото е подадено на 19.02.2010 г., респективно 08.04.2010 г. При така направеното искане за възстановяване на акциз за износ на автомобил извън територията на страната за територията на страна, която не е член на Европейския съюз и при съобразяване на приложимите за това разпоредби обжалваното решение е постановено в съответствие със закона. Съгласно чл. 2 от ЗАкДС на облагане с акциз подлежат алкохолът и алкохолните напитки, тютюневите изделия, енергийните продукти и електрическата енергия. След като автомобилите не подлежат на облагане с акциз, то по отношение на същите и не може да се иска възстановяване на платен акциз. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата и позоваващо се на обстоятелството, че автомобилът е внесен на територията на Република Б от страна – член на Европейския съюз през 2008 г. Посоченото оплакване се основава на обстоятелства, които действително са се осъществили като факти и по които факти страните не спорят, но същите като факти са неотнормими към настоящия спор, доколкото се претендира възстановяване на акциз за износ на автомобил от търговското дружество, а не за внос на такъв от страна – член на Европейския съюз. Действително, също така до 01.01.2010 г. като акцизни стоки се определят и автомобилите – чл. 2, т. 5 от ЗАкДС (отм.). Посоченият текст е отменен със Закона за изменение и допълнение на ЗАкДС, обн. ДВ, бр. 95 от 01.12.2009 г., в сила от 01.01.2010 г. Дори, обаче при действието на посочения текст на чл. 2, т. 5 от ЗАкДС (отм.), определящ като акцизни стоки и автомобилите, искането на търговското дружество за възстановяване на акциз не би било основателно, тъй като същото следва да се преценява и с оглед приложимостта на чл. 3, т. 7 от ЗАкДС (отм.), чл. 20, т. 20 от ЗАкДС (отм.), чл. 44, т. 6 от ЗАкДС, чл. 76г от ЗАкДС (отм.), чл. 72а от ППЗАкДС.

Посочените текстове определят като данъчнозадължени лица, лицата, които въвеждат на територията на страната, автомобили от друга държава членка, какъвто не е процесния случай, с оглед на обстоятелството, че се иска възстановяване на акциз не за внесен автомобил на територията на страната от друга държава членка, а се иска възстановяване на акциз за автомобил, който се изнася от страната ни до друга страна, която не е член на Европейския съюз и се иска възстановяване на акциз, който видно от представените по делото доказателства не е внесен от жалбоподателя, а внесен от друго лице – „Пиреос Лизинг Б” ЕАД. Акцизът е бил внесен от „Пиреос Лизинг Б” ЕАД, именно защото по отношение на това лице е било възникнало задължението за внасяне на акциз по смисъла на чл. 20, т. 20 от ЗАкДС (отм.), а не по отношение на „С. 2.” Е.. Именно в изпълнение на задължението си по чл. 76г от ЗАкДС (отм.) „Пиреос Лизинг Б” ЕАД е подало и акцизната декларация, представена и приета като доказателство по спора. В съответствие с изложеното следва извода, че както началникът на Митница Столична, така и решаващият административен орган, чието решение е постановено извън срока по чл. 27, ал. 4 от ЗАкДС правилно и в съответствие с приложимия към момента на издаването на акта закон са приели, че по отношение на „С. 2.” не са налице предпоставките за възстановяване на акциз. Посочените предпоставки не биха били налице и при наличието на осъществилите се обстоятелства дори и при наличието на чл. 2, т. 5 от ЗАкДС, определящ автомобилите като акцизна стока. Неоснователно е позоваването в жалбата на чл. 26 от ЗАкДС, съгласно който в случаите на изнасяне на акцизни стоки внесеният в републиканския бюджет акциз се възстановява. Следва да се отчита обстоятелството, че посоченият текст не се отнася до всички стоки, определени като акцизни по силата на чл. 2 от ЗАкДС. По отношение на стоките, които определя като акцизни законодателят определя и различен режим по отношение на данъчнозадължените лица за акциз и различен режим за възстановяване на акциза. В тази връзка дори чл. 2, т. 5 от ЗАкДС (отм.) при съществуването му е следвало да се прилага едновременно с чл. 3, т. 7 (отм.), който определя като данъчнозадължени лица за акциза лицата, които въвеждат на територията на страната автомобили от друга държава членка, чл. 20, т. 20 от ЗАкДС (отм.), определящ датата на възникване на задължението за заплащане на акциз, чл. 44, т. 6, чл. 76г от ЗАкДС. Следва изрично да се посочи, че искането на жалбоподателя е за възстановяване на акциз по отношение на който износът видно от представените по делото доказателства е осъществен през м. 02. 2010 г. С оглед на това, дори да се приеме и обоснове приложимостта на чл. 26, ал. 1 от ЗАкДС и чл. 24, ал. 2 от ЗАкДС, то и двата текста регламентират

възстановяването на акциз по отношение именно на акцизни стоки към определен момент, какъвто автомобилът към този момент не е. С оглед на обстоятелството на осъществен износ на стока през м. 02.2010 г., която към този период не е определена като акцизна по смисъла на чл. 2 от ЗАКДС, то и не би могло да се претендира възстановяване на акциз за износ на същата. По отношение на жалбоподателя не са приложими и разпоредбите на Закона за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили с оглед на обстоятелството, че това право принадлежи на лицата, които са внесли или въвели на територията на страната употребявани автомобили за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2009 г., посочено е като получател в митническата декларация за режим едновременно допускане за свободно обращение и крайна употреба или като данъчно задължено лице в акцизната декларация по чл. 76г, ал. 1 (отм., ДВ, бр. 44 от 2009 г.) от Закона за акцизите и данъчните складове и е внесло дължимия акциз, като нито едно от посочените обстоятелства не е налице по отношение на „С. 2.” Е.. Текстовете определят лицата, които имат правото на надвнесен акциз и това са посочените като получатели в митническата декларация или данъчно задължени лица в акцизната декларация, какъвто не е процесният случай. Основният мотив за това е, че ДОПК забранява прехвърлянето на вземания на задължени лица по надвнесени публични задължения. Поради това и последващите промени в собствеността на автомобила няма да се отразяват върху правото на възстановяване. Предвид изложеното, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора и наличието на претенция за разноски от страна на ответника, съдът счита, че на ответника по спора следва да присъдят направените по делото разноски, изразяващи се в юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. С оглед изхода на спора не се дължат разноски в полза на жалбоподателя.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК, вр. чл. 27, ал. 4, изречение последно от ЗАКДС съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на „С. 2.” Е. срещу произнасяне на директора на А. „М.” по подадена жалба от търговското дружество срещу решение № С47-0361/21.04.2010 г. на началника на Митница Столична, с което е отказано възстановяване на акциз в размер на 30 400 лв. на „С. 2.” Е..

ОСЪЖДА „С. 2.” Е. да заплати в полза на А. „М.” разноските по делото в размер на 150 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от уведомяването, с изпращане на преписи за страните по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: